

hoolt kandma, ja mitte nenda ellama, nago ei peaks ma ialgī surrema.

Ma tānnan sünd, oh Issand! et sa mo issa veel oled ellusse játnud, ütles Maria; oh anna, et so kallis sanna meile mollemile õnnistusse fasso sadaks!

Igga õhto lugges Maria issale piiblist ette, — ei játnud fa ialgī Issandat passumatta mollematte hingedede (issa ja ennese) eest: et ta wöttaks omma armo nende sees kasvatada ja hoida. Keik Maria visid ja kõnned ollid issa melest ni armsad, et issagi melest pibel armsaiks, ja ikka armsamaks läks. Ja ta sai selle armsa Õnnisteggiaga tutwaks ja sureks sõbroaks, kelle käest keit tössine ja kindel rahho ja rõõm tullev.

Monne aia párrast heitis fa Maria hea sõbber Anna sakste tenistussest lahti, läks Maria jure ellama, ja ellasid ühheskous Issanda armus kasvades. Nelja aasta párrast jái Maria issa haigeks ja surri. Hõd ja våvad olli Maria temma wodi åres tedda valvamas ja temma eest hoolt kandmas,

funni ta Issanda rahhus siit lahfus. Maria leinas temma párrast, agga mitte fui „need, kellel ep olle lotust“; (1 Tess. 4, 13.) seit ta mótlis selle páwa peále, mil fa temma ellokord lõppeb, et ta temmaga ühtlasse Jummal aujärje ees woib laulda: „Se Tal, mis on árcatappetud, se on wäärt, et ta wöttab wägge, ja rikkust, ja tarkust, ja rammo, ja auustust, ja au ja kitust.“ (Joan. 3, 12.)

Monne aia párrast sai Maria mehheli, ja olli omma mehheli fuldne marrandus, ja waeste ja håddaliste abbi ja tuggi sanna ja teoga. Temma sõbber, Anna, jái fa temma jure ellama, ja kinnitasid teineteist ses lotus-ses ja ses uskus, mis nemmad Issandale ollid sanud.

Ja fui párrast fa monda murre ja purwastusse aega tullid, siis arwas Maria sedda silmapilkmisse aia villetsussekse ses uskus, mis temmal olli Jesusse Kristusse sisse, ja ses iggavesse ello ja üllewágga sure au lotusse. (2 Kor. 4, 17.) Temma jái